

tægten f. Ex. er 100 Rd. af det bygningsafgiftspligtige Erhverv og 200 Rd. af Agerbruget, skal altsaa kun en tilsvarende Del af Bygningens Assurancefum og ligeledes en tilsvarende Del af Glademaalet sættes til Grund for Opmaalingen, og Meningen er altsaa, at den Bedkommende skal svare Afgift i Forhold til den Indtægt, som det paagældende Erhverv yder ham. Jeg tror, man maa indrømme, at dette er et Forslag, som i sig selv er billigt, og naar man maaffe vil indvende derimod, at det vilde blive vanskeligt for Kommunalbestyrelserne at udføre det. — hvad der blev indvendt imod Forslaget af det ærede Medlem for Veile Units 2den Valgkreds (Berg) — vil jeg sige, at der for hans Forslags Bedkommende maaffe kan være nogen Vanskelighed tilstede, thi endt jeg ingenlunde tror, at den vil være uovervindelig, men for mit Forslags Bedkommende kan der virkelig ikke synes at være Vanskelighed tilstede, thi det vil dog ikke blive ret mange Familier i hver Kommune, som drive blandet Erhverv, og støttet paa Bedkommendes egen Opgivelse — som man jo, dersom man tvivler derom, har samme Ret til at undersøge, som man har ved Paalægning af Indkomstskat — tror jeg, det vil blive muligt at faae opgivet hans Indtægt, baade af hans afgiftspligtige Erhverv og af den Del af hans Erhverv, som er fritagen. Paa Landet har man slet ikke Noget imod Bygningsafgiften i sig selv, men man har blot overhovedet imod, at man skal betale for den hele Næring, naagtet det dog kun er en Del deraf, som skal svare Skat. Nærmest for alle de af mig nævnte Haandværkeres Bedkommende, som ere blevne skattepligtige ifølge Næringsloven af 29de December 1857, tror jeg, at mit Endringsforslag maa siges at være et Fremskridt, men dette gjælder dernæst ogsaa en anden Klasse, f. Ex. alle de Landmænd, som drive lidt Kreaturhandel, Teglværk eller andet saadan Erhverv. Disse Folk blive satte i Skat af hele deres Stuehus, og hele Gaardens Assurancefum bliver lagt til Grund for Skatten, forudsat at Stuehuset ikke er særligt assuredet, men jeg har, som jeg allerede udtalte ved 1ste Behandling, en stærk Tvivl om, hvorvidt man overhovedet kan

sætte disse Folk i Skat. Jeg veed sandelig ikke, i Kraft af hvilken Lovparagraf man har gjort det; thi der staar udtrykkelig i § 35 i Anordningen af 1ste Oktober 1802, at de ere fritagne. Loven af 1857 ophæver vel for en Del denne Paragraf, nemlig for de Haandværkeres Bedkommende, som jeg før har omtalt, og som ere blevne skattepligtige, men den ophæver den ikke for Bøndergaard, Hovedgaard og alle de Gaarde, der ere nævnte, kort sagt, for alle Gaarde, som høre til Agerbrug, hvilke overhovedet ere fritagne, fordi der er lagt Skat paa dem gennem Hartkornet. Det er derfor bitterligt, at der i den Henseende hersker den største Forvirring. I nogle Eogne sætter man Kreaturhandlen i Skat og i andre ikke; i nogle Brandassurancestrakter opmaaler Direktoren slet ikke hos dem, fordi han mener, at de ere fritagne ifølge den nævnte Lovparagraf. At dette maa virke forvirrende, er indlysende, og jeg har troet, at mit Endringsforslag under Nr. 1 skulde kunne have det Forargelige i disse Stykker. I § 5 har jeg foreslaet, at Branddirektoren skal opgive hvert enkelt Aars Indtægt. Der vil selvfølgelig een Gang for alle ske en stor Forandring ved den Opmaaling, som bliver at foretage over det Hele for disse blandede Erhvervs Bedkommende; men dernæst maa der ogsaa kunne indtræde en aarlig Forandring dert, f. Ex. naar en Mand udvider sin Næring. Han kan f. Ex. foretage en stor Udvidelse af sit Teglværk, saaledes at dette, medens det for kun tilførte ham en mindre Del af hans Erhverv, maaffe kan blive en større Del deraf. Derfor skal den aarlige Indberetning gives fra vedkommende Kommunalbestyrelse til Branddirektoren, hvorefter denne dog selvfølgelig ikke behøver at maale op paany, thi han sender jo i Forveien baade Assurancefummen og Gladeindholdet, naar dette en Gang er opmaalt; derfor skal der selvfølgelig ikke paany foretages en Opmaaling, men kun en aarlig Indberetning, hvorefter Skatten bliver at regulere. At jeg har sat det foregaaende Aars Indtægt, er naturligvis nødvendigt, da man ikke kan opgive sin Indtægt undtagen netop efter det foregaaende Aars Indtægt. — Jeg vilde nødig lægge det foreliggende Lovforslag Hindringer i Veien, men,